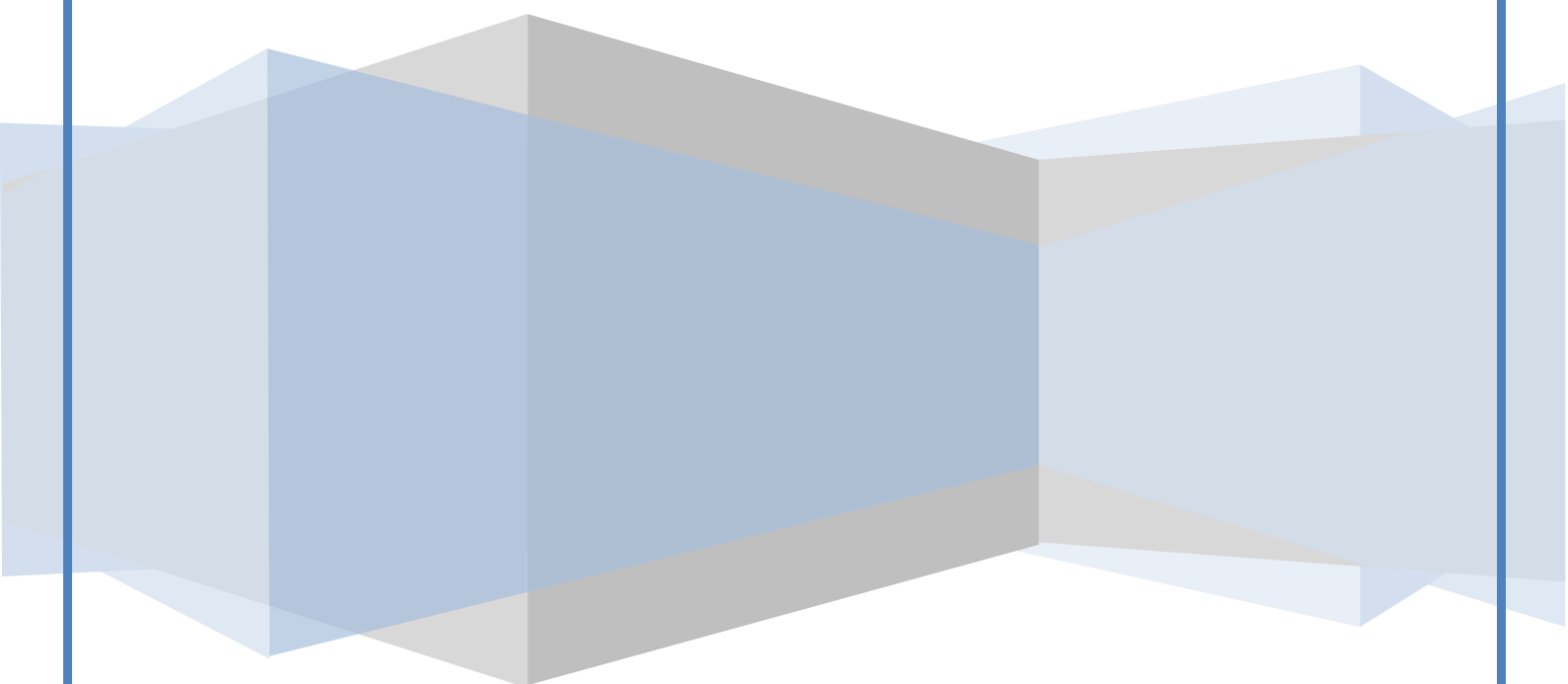

Wolkroviny

Březen 2019

Obsah

Recenze představení Bítls (Městské divadlo Brno)	4
Rozhovor s Audrey Bush	5
Komentář: Mladí občané (1. část)	6
Přípravné kurzy na přijímací zkoušky	7
Fejeton	8
Rozhovor s učitelem	9
Rosettská deska	11
Tři fragmenty okamžiku	11
Three fragments of a moment	11
Drei Fragmente des Augenblicks	12
Trois fragments pour un instant	13
Три фрагмента одного момента	14

Úvodní slovo šéfredaktora

Vážení čtenáři,

vítám vás u březnového čísla časopisu Wolkroviny. Hned na začátku se vám musím omluvit, že v tomto čísle vinou jistých okolností není tradiční rubriky Post skriptum. Jedná se ovšem o výjimečnou situaci, která se, jak doufám, nebude opakovat.

Ale ostatní pravidelné rubriky, jako je Rozhovor s učitelem nebo Rosettská deska, zde samozřejmě najdete.

Nově jsme do našeho časopisu začadili i sekci Recenze, která se bude zabývat aktuálními divadelními představeními v našem okolí: v Prostějově, v Olomouci, někdy i v Brně.

Také jsme pro vás připravili články o organizaci Mladí občané a o přípravných kurzech na přijímací zkoušky na naše gymnázium.

Věřím, že se vám nové číslo bude líbit.

Dominik Zajíček
šéfredaktor

Recenze představení Bítl's (Městské divadlo Brno)

Když jsem vstupoval 23. 4. do Městského divadla v Brně na představení muzikálu Bítl's (který je nepřekvapivě založen na skladbách skupiny Beatles), měl jsem jisté obavy – udělat dobrý, nebo alespoň snesitelný muzikál je totiž velice těžké. U Bítl's je tento problém navíc ještě umocněn tím, že musí balancovat na hranici tří žánrů: parodie britských agentů, satiry na poměry v Československu 60. let a sondy do citlivého života dospívajících. A k mému nemalému překvapení to skutečně funguje.

Reálným příběhem je pobyt Ringo Starra v Československu, který zde hledá své rodinné kořeny. A mezitím co po něm pátrá agent britské MI6, aby ho přivedl zpět za královnou do Británie, se on dostává do kapely tří mladých chlapců snících svůj sen o rebelství.

Předně je třeba říct, že skladby Beatles tvoří minimálně polovinu kvality hry, což ovšem nesráží nijak moc její ostatní aspekty. Herecké výkony jsou obstojné, scénografie

nadprůměrná a co víc většina použitých vtipů je skutečně vtipná, což se v dnešních podmínkách rovná téměř zázraku.

Zde ovšem začínají první problémy. Záměrně jsem napsal „většina vtipů“, občas se totiž stane, že se přejde až do roviny trapnosti. Krom toho dalším problémem je občasná natahovaná scén, které až příliš rychle vyčerpají svůj potenciál. Příkladem za všechny budiž tripová scéna z konce prvního a začátku druhého jednání, která nejenže trvá přes tři skladby, ale během níž se na pódiu vystřídají víly, strážníci, housenky, kočky, Freddie Mercury i medvídek Pú. Člověk si až říká, že do tohoto surreálna klidně může přijít i Ferda Mravenec a nic se nestane (...a přišel).

Ve zkratce: Bítl's je velice kvalitní dílo, dalo by se říct až osvěžení v repertoáru dnešních divadel, které ale trpí na přílišné natahování některých vtipů a scén.

Bítl's (MdB) – 80 %

Autor: Dominik Zajíček
Zdroj fotografií:

<https://www.mdb.cz/inscenace/395-bitls>

Rozhovor s Audrey Bush

and Australian typical foods (for example Czech goulash).

In this school year, we have one student from Australia in our school. Life in the Australia is quite different of life in Czech republic, so I decided to interview this student, Audrey Bush. It will be a series of short answers on my questions.

My first question is: What's the biggest difference between the Czech and Australian lifestyle?

Well, here in Czech Republic are different meal times. For example in Australia we have a medium breakfast, small lunch and big dinner.

Also school is very different. In Australia I wear a uniform, the day starts at 9 to three and our lessons go for an hour.

And in Australia I would go to the beach everyday, which obviously I can't do here :D

Well and what about people? What are the biggest differences between Czech people and Australian people?

Probably the main difference is the formal way you speak with teachers, strangers or shop owners. Czech people are more conservative I suppose.

Well, thank you for Your responses and for the next time we can look forward to differences between Czech

Autor: Martin Dobeš

Komentář: Mladí občané (1. část)

MLADÍ OBČANÉ

Dne 7. 3. se v prostorách Univerzity Palackého v Olomouci odehrál seminář Region organizace Mladí občané, která si dává za cíl prohlubovat zájem mladých lidí o politiku a veřejné dění. V dopoledních hodinách, kdy jsem byl na semináři přítomen, se konala debata mezi třemi zastupiteli z olomouckého magistrátu: Ing. Stanislavem Flekem z hnutí SpOLečně, Bc. Josefem Kaštilem z ODS a Mgr. Hynkem Melicharem, Ph.D. z Pirátů. Na seminář byli pozváni také zástupci hnutí ANO, kteří však pozvání nepřijali.

První část tvořila debata zastupitelů nad tím, co považují za hlavní témata v Olomouckém kraji. Přes obecné problémy jakožto nezaměstnanost, dostupnost nemocnic a propojení kraje se postupně přešlo až k prvnímu spornému politickému bodu: postavení Šantovka Tower, přičemž problém spočívá ve sporu, zda tato stavba narušuje historické panorama Olomouce. A zatímco ODS tuto stavbu podporuje (což souvisí i s tím, že dala

podklad k její stavbě), Piráti jsou proti jejímu postavení.

Dalším jádrem sporu byl problém bezdomovectví v Olomouci. Podle všech tří mužů je řešení velice komplexní a ve zkratce se během celého bloku objevily tyto návrhy: zaujmout k bezdomovcům neutrální postoj, nepřispívat jim a donutit je, aby si vydělávali sami (ODS); nabízení dostupného bydlení (Piráti); pochopení bezdomovců jako určité komunity, udělat pro ně prostor a pomoci těm, kteří o pomoc stojí.

Posledním tématem, ve kterém už poté všichni tři zastupitelé našli větší či menší shodu, byla otázka důležitosti PR v politice. Ta podle nich neustále roste a stává se i důležitější než myšlenka, kterou tento politik přináší.

Jak tedy zhodnotit tuto akci? Na jednu stranu se sice jedná o prospěšnou činnost, která může pomoci mladým lidem začít se orientovat ve světě politiky a veřejné správy, na druhou stranu mám ale pochybnosti, zda si za tak krátký čas jako je jedna hodina, mohou uvědomit celou problematiku dané oblasti a zaujmout k němu jednoznačné stanovisko.

Autor: Dominik Zajíček

Zdroj obrázku:

<https://www.mladiobcane.cz/>

Přípravné kurzy na přijímací zkoušky

Jako každoročně se na Gymnáziu Jiřího Wolкера konaly přípravné přijímací zkoušky pro uchazeče na toto gymnázium. Předešlé roky byly tyto kurzy přístupné všem, kdo přišel, jenže kvůli přeplněnosti a velkému zájmu se musely udělat změny – kurzy jsou teď přístupné pouze uchazečům o studium na gymnázium. Konaly se každou středu od 6. 3. do 3. 4. My jsme pro vás připravily rozhovor s Mgr. Alešem Pospíšilem, který má na starosti přípravu z českého jazyka..

Kolik na vaše přípravné kurzy z češtiny chodí děti?

Asi 3 třídy čtyřletých a 6 tříd osmiletých.

Jak dlouho trvají a jak to probíhá?

Je to hodina a co se týká češtiny, tak neprobíráme zde kompletní test, ale pouze pár vybraných úkolů z něj, které s žáky rozebíráme. Vždy vybereme nějaký typ úlohy, který rozebereme a vysvětlíme si, co je potřeba, ale žáci si většinou dodělávají tyhle úlohy doma, protože nám na to ta hodina ani nestačí. Mezi žáky je samozřejmě taky velký rozdíl v rychlosti.

Zjišťovali jste někdy, jestli žáci, kteří chodí na přípravné kurzy, mají větší šanci se na gymnázium dostat než ti, kteří na kurzy nechodí?

Oficiální výsledky nemáme, ale myslím si, že jim to spíše pomůže se pořádně rozhodnout, jestli zde chtějí

studovat, jestli se jim zde líbí prostředí, učitelé, přístup a tak dále, no a potom když se budou rozhodovat mezi více školami, tak jim to usnadní výběr.

Moc panu profesorovi děkujeme za rozhovor.

Autor: Andrea Vitásková a Klára Kvíčalová

Fejeton

V deváté třídě ve mně přijímačky vyvolávaly značný pocit nejistoty. Naše učitelky nás uklidňovaly, že přijímačky zvládne i cvičená opice. Tak to jsem zřejmě hloupější než opice, to jsem potřeboval vědět. A když je to tak jednoduché, tak proč někdo s tou opicí neudělal pokus? Moment, co když jsme ty opice ve skutečnosti my? Tak takhle to je, ale musím uznat, že něco máme společného. Děláme věci a ani se neptáme proč...

Přijímačky se blížily a mně do učení vždycky něco záhadně vlezlo. Ale jakmile zbýval už jen týden, donutil jsem se k tomu, abych se na to konečně podíval. Čím více jsem se na to díval, tím více jsem se modlil, aby se nade mnou někdo slitoval a zařídil, aby na mě vyšel dobrý test. Nic proti češtině, ale kdo má pořád číst ty dlouhé texty? Než se dostanu na konec, tak mezitím polovinu vždycky zapomenu. Výsledkem pak je, že to přečtu alespoň třikrát, abych byl vůbec schopen odpovědět na ta cvičení. Já bych se nejraději držel hesla – jasně, stručně, výstižně. A matematika? To je kapitola sama pro sebe. Proč by mě vůbec něco z toho zajímalo. Vsadím se, že obyčejný smrtelník jako já to využije maximálně ve škole na test a tím končí. Kdybychom v matematice jednou počítali něco užitečného, co by nám pomohlo k životu, byl by to zázrak anebo znamení blížící se apokalypsy. Těžko co by se muselo stát, abychom došli k něčemu využitelnému.

Nastal den přijímaček a já si myslel, že to nemůže být horší. Zmýlil jsem se, ztratil jsem se hned, jak jsem

mohl. V domnění, že mířím do druhého patra na místo konání přijímaček, jsem došel do šatny a domyslel jsem si, že to asi nebude to pravé místo, tak jsem šel dál. Našel jsem druhé patro a zaradoval jsem se, avšak brzy mě smích přešel. Nechal jsem doma papír s tím, do které třídy jsem měl jít. Nezbylo mi nic jiného než chodit ode dveří ke dveřím. Dveře, na kterých stálo mé jméno, byly naneštěstí ty poslední. Sotva jsem se rozhlédl, hned jsem se zděsil. Tolik lidí chce jít na stejnou školu jako já, nemám šanci, pomyslel jsem si. Ještě že některé školy nabízejí svá volná místa přesně pro ty, kteří se nedostali na vysněnou školu a hledají jiné možnosti.

První se psala matematika. Proč si nesrazit sebevědomí dříve, než stačilo narůst, že? První stránka se mi líbila, protože jsem věděl přesně, co mám dělat. Bohužel pro mě to byla asi první a zároveň poslední, kde mám jistotu. Došel jsem k názoru, že matika a já nebudeme nikdy kamarádi. Po pravdě řečeno zvládl bych žít i bez ní. Čeština se mi zdála o dost lepší. Konečně získám body. Naštěstí tam nebylo moc dlouhých testů a ani ty úkoly nebyly těžké, takže jsem měl dokonce i čas na to nic nedělat a jen koukat. Když jsem se tak díval, zjistil jsem, že spousta z těch, co tu seděli, ještě píše. Co můžou ještě psát? Jsem já moc rychlý nebo jsou oni moc pomalí? Vzbuzovalo to ve mně zvláštní pocit. Nemohl jsem se dočkat, až to skončí. Jakmile to skončilo, uvědomil jsem si, že tohle mě čeká za pár dní znovu. Najednou se mi podlomila kolena. Co jsem komu udělal? Jednou to už stačilo...

Autor: Laura Hanousková

Rozhovor s učitelem

Vítáme vás při čtení dalšího ze série rozhovorů s učiteli. Tentokrát jsme vyzpovídali paní profesorku Ivanu Jurákovou. Řada studentů ji může znát z hodin českého jazyka nebo z hodin hudební výchovy.

1) **Odkud pocházíte?**

Pocházím odsud, z Prostějova.

2) **Kde jste trávila svá studia?**

Jako střední školu jsem zvolila právě toho gymnázium. Vysokou školu jsem pak studovala v Olomouci –

Univerzita Palackého, obory český jazyk a hudební výchova.

3) **Jak dlouho již na našem gymnáziu působíte?**

Jako pedagog jsem nastoupila v roce 1991. Už to bude 28 let.

4) **Co Vás přivedlo ke kombinaci českého jazyka a hudební výchovy?**

Český jazyk jsem si vybrala proto, že jsem vždy velmi ráda četla. Tento jazyk je mi také velmi sympatický, takže nebylo o čem přemýšlet. Od raného věku jsem hrála na klavír a věnovala se zpěvu, proto hudební výchova.

5) **Jak se podle Vás za ta léta změnil přístup studentů k výuce?**

Studovala jsem ještě za totalitního režimu, je jasné, že rozdíly jsou obrovské. Kantoři dříve byli ve vztahu ke studentům sešněrováni různými přísnými pravidly a dohodami. Po revoluci vše nabralo úplně jiný směr. Dalším důležitým rozdílem jsou možnosti dnešních studentů, které naše generace v dobách studia neměla. Ať už možnost cestovat, volit si výuku cizích jazyků, kdy je dnes možné si vybrat až ze čtyř různých možností – pro nás byl povinný ruský jazyk, případně jsme si mohli zvolit německý jazyk.

6) **Jak hodnotíte spolupráci se studenty?**

Dle mého názoru mám se studenty velmi dobrý vztah. Zatím jsem nemusela řešit žádné kázeňské, či jiné problémy.

7) **A spolupráce s ostatními pedagogy?**

Dovolím si tvrdit, že i s pedagogickým sborem vycházím velmi dobře.

8) **Ocitla jste se již v situaci, kdy jste si pohrávala s myšlenou, že povolání učitelky nebyla úplně správná volba?**

V době, kdy jsem měla zvážit, na jaké střední škole chci studovat, jsem uvažovala nad konzervatoří. Hra na klavír mě velmi naplňovala a byla jsem v ní úspěšná. Nakonec jsem se ale rozhodla pro gymnázium a už tehdy jsem věděla, že chci být učitelkou. Nad jinou možností jsem pak ani nepřemýšlela.

9) **Jak nejraději trávíte svůj volný čas?**

Patřím mezi vášnivé lyžaře. Lyžuji již od dětství a baví mě to stále. V létě se s rodinou věnujeme nejčastěji cykloturistice.

10) **To nebo to?**

a. *Česká republika nebo zahraničí?*

Jednoznačně Česká republika.

b. *Hory nebo moře?*

Tady je to trošičku ošemetné. Dala bych ale přednost horám.

c. *Slané nebo sladké?*

Slané.

d. *Sukně nebo kalhoty?*

Určitě kalhoty.

e. *Ovoce nebo zelenina?*

Preferuji zeleninu.

f. *Černá nebo bílá?*

Černá.

g. *Film nebo kniha?*

Opět velmi těžká otázka, ale upřednostním knihu.

Chtěla byste na závěr něco vzkázat našim čtenářům?

Když se vrátíme ke knihám a filmům, chtěla bych jim vzkázat, aby se nebáli po té knize někdy také sáhnout. Přece jen to v nich vyvolá daleko větší míru fantazie než film. Mohou si sami představit vzhled postav, zatímco u filmu je vše pevně dáno, tudíž svoji fantazii příliš nevyužijí a to je dle mého názoru poměrně škoda.

Autor: Denisa Jurdová, Adriana Kotulová

Rosettská deska

Tři fragmenty okamžiku

V přítmí laciného baru hraje divná a šílená hudba. Blíží se ráno – je kolem dvou hodin a přiopití návštěvníci tancují dokola. Dvě starší ženy se hlasitě smějí v rohu místnosti – a před nimi je sklenice vína. Uprostřed parketu se točí mladá černovlasá dívka v červené sukni. Ze záchodu se vrací milenecký pár, pod nosem mají ještě stopy kokainu. Automaty blikají u stěny, barman za pultem míchá drinky.

Do místnosti náhle rychle vrazí muž v černé bundě, zrudlý, chytne dívku v červené sukni za ruku a vrazí jí facku.

Šero – pouliční lampy se rozsvítily, pod nimi jde dvojice – chlapec a dívka. Je chladno, velmi chladno, oba na sobě mají zimní bundu. Ale kolem není sníh – ani trocha ho tenhle rok nenapadla. Jenom jemně mrholí. Oba dva mlčí. Jdou pomalu – krok – krok. Jdou od sebe lehce vzdáleni – bojí se dotknout, nechtějí se dotknout. Kolem nich svítí neony obchodů. Hodiny kostela odbíjí a dívka zrychlí krok. Už se setmělo a na silnicích jdou vidět jenom červená zadní světla aut. Prochází parkem, tam na lavičkách spí bezdomovci. Teď už jdou oba rychle – visí na nich ticho a oba ho chtějí setřást. Palisády panelových domů. Dívka dojde před dveře a v mrtvolně bledém světle hledá klíče od domu. Kluk se k ní lehce nakloní a chce ji políbit na tvář. Ucukne, rychle jako pták, co odletí pryč, když ho vylekáme, a odběhne domů.

Malý a těsný byt – společensky unavená dvojice vejde dovnitř a živě se baví. Mluví, zvyšují hlas, pak už na sebe řvou. Ženin hlas je chraplavý, křičí a mává u toho rukama. Muž má jen lehce zvednutý horní ret, jako když se díváme na něco, čeho se štítíme. Pak...žena to přežene a on se neudrží a uděří ji. Ona na něj plivne. Stojí mlčky proti sobě, vyčerpaně, oddychují. On jako toreador, ona jako býk, kterého má zkrotit nebo zabít. Ze shora se ozve ťukání a bouchání, aby se ztišili a oni oba se na sebe usmějí, usmějí na znamení, že je to stejně baví a že se chtějí navzájem zničit. Nahoře brečí malé dítě.

Autor: DV

Three fragments of a moment

In gloom of a cheap tavern is playing a strange and crazy music. The morning is coming – it's two o'clock and drunk attenders are dancing around. Two older women are laughing in a corner of a room – in front of them are the bottles of wine. In the middle of a dance floor is turning a young black-haired girl. She is wearing a red skirt. A pair of lovers is coming from a toilet, they have the traces of cocaine. The gaming machines are blinking at the wall, a barman blind the bar is shaking drinks. Suddenly a man in a black jacket is quickly coming into the room, he is flushed, he is catching the girl in the red skirt and hitting her in the face.

The gloom – the streetlamps were going on, a pair is going under them – a boy and a girl. It's cold, very cold, they are wearing the winter jackem. But there is no snow – there is no snow this year. It's only drizzling. They are quiet. They are going slowly – a step – a step. They are afraid of touching themselves, they don't want to touch. The neon lights of shops are shining around them. The church clock are striking and girl is going faster. It's dark and on the road only red car lights. They are going through a park, there are sleeping homeless people on the benches. Now they both are going quickly – they are wearing a silent and want to shake it off. The girl is coming in front of door and in the deathly pale light is looking for the keys. The boy wants to kiss her on the face. She is recoiling from him, as fast as a bird, that flies away, when we scare it, and is going to home.

A small and tight flat – a drunk pair is coming inside and talking about something. They are talking, louder and louder, they are shouting. A voice of woman is rasping, she is yelling and waving with her arms. The man has only lifted upper lip. It's like when we look on something, what we repelled by. Then...the woman is overdoing it and the man isn't containing. He is hitting her. She is spitting on him. They are standing against themselves, quietly, tiredly, they are breathing out. He is like a toreador, she is like a bull, that has to be tamed or killed. There is coming a tapping and a knocking from upstairs. They are smiling at themselves, they are smiling, because they know that it's their hobby – to

want to destroy each other. A little child is crying upstairs.

Překlad: DV

Drei Fragmente des Augenblicks

Im Dämmerlicht einer billigen Bar spielt eine seltsame wahnsinnige Musik. Der Morgen nähert sich – es ist gegen zwei Uhr und betrunkene Gäste tanzen rundum. Zwei ältere Frauen lachen laut in einer Raumecke und vor ihnen ist ein Glas Wein. Inmitten des Parketts dreht sich ein junges schwarzhaariges Mädchen, das einen roten Rock an hat. Von der Toilette her kehrt ein Liebespaar zurück mit Kokainspuren unter der Nase. Naheliegende Automaten blinken bei der Wand, ein Barmann mischt Drinks hinter der Theke. In den Raum tritt allmählich ein erröteter Kerl in schwarzer Jacke, fasst das Mädchen im roten Rock an und ohrfeigt es.

Dämmerlicht – Straßenlampen beginnen zu leuchten, unter denen geht ein Paar – ein Junge und ein Mädchen. Je ist kalt, beide haben Winterjacken an. Doch rundum gibt es keinen Schnee – in diesem Jahr fiel nichts, lediglich nieselt. Beide schweigen und gehen langsam voran – schrit für Schritt. Sie gehen nicht weit voneinander entfernt und fürchten sich einander zu berühren, sie wollen sich sogar nicht berühren. Um sie herum leuchten Neonlichter naher Geschäfte. Die Kirchenuhr schlägt und das Mädchen beschleunigt das Fußtempo.

Es wurde dunkel und auf Straßen sind bloß rote Heckleuten von vorbeifahrenden Fahrzeugen zu sehen. Sie gehen durch den Park, wo Obdachlose auf Bänken übernachten. Nun schreiten beide recht hastig – auf ihnen beruht die Stille und beide wollen sie loswerden. Die Palisaden von Plattenbauten. Das Mädchen kommt vor ihre Haustür zu und sucht bei belichem Licht nach dem richtigen Schlüssel. Der Junge neigt ein wenig ihr zu und will sie auf die Wange küssen. Sie zuckt zurück so rasch wie ein gestörter Vogel, der wegfliegt und läuft schnell rein.

Kleine enge Wohnung – das gesellschaftlich ermüdete Paar tritt hinein und amüsiert sich prächtig. Die beiden sprechen miteinander, erhöhen die Stimme, darauf schreien einander an. Die Frauenstimme ist heiser, sie schreit und gestikuliert dabei mit ihren Armen. Der Mann hat bloß etwas gehobenere obere Lippe, als würde man sich etwas Abscheuliches ansehen. Dann...sie übertreibt es, verärgert ihn und er schlägt sie. Sie erwidert und spuckt ihn an. Die beiden stehen erschöpft und schweigend gegeneinander und ruhen sich aus. Er wie ein Torero, sie wie ein Stier, den sie zähmen oder töten soll. Von oben erklingt ein Klopfen und Schlagen, damit sie sich beruhigen. Beide lachen einander an, das Lachen nehmen beide wahr als Zeichen, dass es ihnen sowieso Spaß macht und dass sich beide vernichten wollen. Oben weint ein kleines Kind.

Překlad: Mgr. Josef Hlaváček

Trois fragments pour un instant

Dans un bar sombre et bon marché, on entend une musique étrange et folle. Le matin approche – il est environ deux heures et les clients émêchés dansent en rond. Deux femmes d'un certain âge rient fort dans un coin de la pièce – un verre de vin devant elles. Au milieu du parquet, une jeune fille aux cheveux noirs et portant jupe rouge se dandine. Un couple d'amoureux revient des toilettes, une goutte de cocaïne sous le nez. Les machines à sous adossées au mur clignotent, le barman mélange des cocktails derrière le bar.

Soudain, un homme vêtu d'un blouson noir fait irruption dans le bar, saisit la jeune fille en jupe rouge par la main et lui met une claque.

Clair obscur – Les lampadaires sont allumés, un couple marche – un garçon et une fille. Il fait frais, tous deux portent un anorak. Mais il n'y a pas de neige – il n'en est pas tombé du tout cette année. Il pleuvote. Ils marchent en silence, lentement – pas à pas. Ils sont légèrement éloignés l'un de l'autre – Ils n'osent pas se toucher, ils ne veulent pas se toucher. Autour d'eux, les néons des magasins sont éclairés. La cloche de l'église sonne et la jeune fille accélère le pas. Il fait déjà nuit et dans la rue, on ne voit plus que les feux arrières des voitures. Ils passent par le parc, des sans-abris dorment sur les bancs. A présent, ils marchent tout les deux rapidement – le silence est suspendu au-dessus de leurs têtes, tous deux veulent le

rompre. Des palissades d'immeubles. La jeune fille arrive devant la porte et cherche ses clés sous une lumière pâle. Le garçon se penche vers elle, il veut l'embrasser sur la joue. Elle se recule à la vitesse d'un oiseau qui s'envole lorsqu'on l'effraie, et rentre en courant dans sa maison.

Un petit appartement étroit – un couple fatigué entre en bavardant gaiment. Ils parlent, haussent le ton, puis se crient dessus. La voix de la femme est râpeuse, elle crie et fait des signes de la main. L'homme a seulement la lèvre supérieure levée, comme lorsqu'on regarde quelque chose qui nous dégoûte. Puis... la femme dépasse les limites, il ne se retient plus et la frappe. Elle lui crache dessus. Ils sont face à face, silencieux, épuisés, ils reprennent leur souffle. Lui tel un toréador, elle telle un taureau qu'il doit apprivoiser ou tuer. Au-dessus de l'appartement, quelqu'un tape et cogne pour qu'ils soient moins bruyants et tous les deux se sourient; un sourire qui signifie que cela les amuse et qu'ils veulent se détruire mutuellement. En haut, un bébé pleure.

Překlad: Marion Berard

Три фрагмента одного момента

В полутёмном дешёвом баре звучит странная бешеная музыка. Утро близится – уже два часа ночи и в кругу танцуют подвыпившие

посетители. Две пожилые женщины громко смеются в углу зала – перед ними бокалы вина. В середине танцплощадки крутится молодая черноволосая девушка в красной юбке. Из туалета возвращается пара влюблённых, под носом следы кокаина. Автоматы мигают у стены, бармен за стойкой готовит напитки.

В зал неожиданно влетает мужчина в чёрной куртке, весь багровый, хватая девушку в красной юбке за руку и тут же вlepит ей пощёчину.

Смеркается – уличные лампы уже включены, под ними пара – парень и девушка. Холодно, очень холодно, на них зимние куртки. Вокруг нет никакого снега – в этом году вообще не выпал. Слегка моросит. Оба молчат. Медленно идут – шаг – ещё один... Идут, немного отделившись, боятся прикоснуться, не хотят дотронуться. Вокруг светятся неоновые вывески магазинов. Бьют церковные часы и девушка ускоряет шаг. Уже совсем темно и на шоссе видны только задние красные фары машин. Проходят по парку, там на скамьях спят бездомные. Теперь уже быстро идут и он, и она – прицепилось к ним безмолвие, оба хотят стряхнуть его. Палисад панельных домов. Девушка дойдёт к подъезду и в слабом свету ищет ключи от квартиры. Парень, чуть наклонившись, поцелует её в лицо. Она отпрыгнет и, как улетающая в испуге птица, убежит домой.

Маленькая тесная квартира – уставшая пара входит вовнутрь и оживлённо разговаривает. Сначала

говорят, потом повышают голос, а теперь уже друг на друга кричат. Голос жены сиплый, она орёт и машет руками. У мужа слегка поднята верхняя губа, как при виде того, чем брезгуем. Потом ... жена переборщит и он не выдержит и ударит её. Она на него плюнет. Молчат, изнурённые стоят напротив друг друга, стараясь отдышаться. Он как тореадор, она как бык, которого надо укротить или убить. Наверху стучат – тише мол – и они улыбнутся друг на друга в знак того, что портить взаимные отношения нравится обоим. Наверху плачет маленький ребёнок.

Перевод: Елена Нечасова